

K

tanrıların uyukladığı
sapsarı günlerdi ölmeyi unuttuk
kaya oyuklarında ve kendiliğinden
akşamı içmek için bekleyen
çırpınıp yüzeylelerinde bir yüzün

hep aynı yüzün
uyanışında bir kalıp bulup dolarak içine
biçimledik durmayı öylece
fundalıkların sesleştiği esintileri
geri çağırınca dek kımıltısızlık

yıllarca durmadan yontulmuş heykellerin
tenine sıcak ürperişler bağışlasa
ölüsüne ahşap denen bir vakit
o zamanken birlikte
süzüldük içki özlerinden
kirazlar yoktu iyi biliyorum
yaban otlarının usaresine bulaşık bir günde
mevsimlerin dönemecinden
yana yöreye devrilip yine de ilerledik

ilerledik titrek bir parıltı oluncaya kadar
nereden geldiği belirsiz
biçilmiş bir yol mecburiyeti
düştü önümüze gittik
ne yazık şimdiye dek yaşadık